

Grzegorz Domański, Krzysztof Onzol

Biecz, gm. Brody, woj.
zielonogórskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 121-122

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BARKOWICE-MOKRE, gm. Sulejów
woj. płockie
Stanowisko 1

patrz
wczesne średniowiecze

BIECZ, gm. Brody
woj. zielonogórskie
Stanowisko 1

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Zielonej Górze

Badania prowadził dr Grzegorz Domański
/IHKM PAN Wrocław/. Autor sprawozdania
mgr Krzysztof Onzol. Finansował WKZ
w Zielonej Górze. Drugi sezon badań. Osada
i cmentarzysko z okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano prace ratownicze na niszczonej przez eksploatację piasku stanowisku kultury luboszyckiej, rozszerzając o dalsze 120 m² wykopy z poprzedniego sezonu. Wyeksplorowano także większość zagrożonych obiektów odkrytych w ścianach piaskowni. Główną uwagę skupiono na dokończeniu eksploracji dużego pieca odkrytego w roku poprzednim. Był to obiekt zbudowany z dużych kamieni polnych spojonych gliną, o wymiarach wewnętrznych 150 x 225 cm w partii górnej i 70 x 85 cm w partii dolnej oraz o głębokości 185 cm od poziomu calca, na którym odkryto jego zarys. Wyróżniono trzy fazy użytkowania pieca. Pierwotnie służył on do wypału wapna, którego 25-cm warstwa wypełniała dno obiektu. Następnie zalegała warstwa węgla drzewnych i spalenizny, związana z wtórną, niezbyt jasną, funkcją pieca, działającego zapewne w swym pierwotnym kształcie. Trzeci etap użytkowania nastąpił po zawaleniu się nadziemnej /prawdopodobnie/ konstrukcji i wypełnieniu pieca przez zwały polepy i duże kamienie. Wówczas zaczął on funkcjonować jako piec garncarski. Z tej fazy użytkowania obiektu pochodzą ułamki pięciu bardzo słabo wypalonych naczyń. W zniszczonej części osady, położonej po przeciwległej stronie piśnicy odkryto drugi, niemal identyczny piec; eksploatację jego odłożono do następnego sezonu. Liczne ślady słupów odkryte wokół pieca już w roku poprzednim, po rozszerzeniu wykopy wyznaczyły zarys budynku słupowego o długości około 11 m i szerokości dochodzącej miejscami do 4,5 m. W obrębie budynku ujawniono także grób jamowy /oznaczony w nawiązaniu do odkrytych poprzednio jako nr 9/ z wyposażeniem typowym dla fazy B2b /m.in. zapinka typu 41 Almgrena i stopione fragmenty drugiej, przypuszczalnie podobnej/. Wszystkie wymienione obiekty, skupione na niewielkiej przestrzeni, pochodzą z różnych faz użytkowania terenu. Pierwszą z nich wyznacza grób, drugą budynek słupowy /faza C1/, trzecią piec, zbudowany po zniszczeniu budynku. Poza tym znaleziono także ślady czterech mielerzy skupionych obok siebie i kilka jam, z któ-

rych jedna stanowiła zapewne część zagłębionego budynku mieszkalnego.

Badania będą kontynuowane.

BIEŻYŃ, gm. Krzywiń
woj. leszczyńskie
Stanowisko 1

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza,
Katedra Archeologii w Poznaniu
Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Lesznie

Badania prowadził dr Tadeusz Makiewicz. Finansował WKZ w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Sanktuarium cmentarne kultury przeworskiej oraz cmentarzysko kultury łużyckiej /okres halsztacki/ i kultury przeworskiej /stadia B₁ i B₂ okresu rzymskiego/.

Zbadano powierzchnię 450 m², skupiając wykopy w rejonie niszczonego przez eksploatację żwiru. Najciekawszym odkrytym obiektem jest fragment monumentalnego założenia kamiennego w postaci 3 regularnych bruków kamiennych, biegnących równoległe do siebie, stanowiących najprawdopodobniej fragment znacznie większej konstrukcji. Dwa z nich /nr 1 i 2/ położone były w odległości 2,2 m od siebie, szerokość ich wynosiła około 2 m, a boki wewnętrzne ułożone były z dużych kamieni /do 90 cm/, tworzących wyraźne linie proste, wystających znacznie /20-30 cm/ ponad poziom pozostałych, mniejszych kamieni bruku. Taki układ świadczy, że mamy tutaj do czynienia ze świadomie wykonanymi licowymi ścianami bruków. Obydwa te bruki ułożone były na poziomie calca, a więc zapewne w celowo wykopanym rowie. Trzeci bruk położony był w odległości około 4 m od bruku nr 2; różnił się charakterem i wyglądem od bruków 1 i 2, a ponadto był silnie zniszczony przez współczesną orkę. Szerokość jego wynosiła zapewne około 6 m. Kamienie tworzące ścisłą warstwę ułożone zostały na podsypce z ziemi /miąższość do 40 cm/, tak że pierwotnie bruk znajdował się z pewnością na powierzchni gruntu. Był on również oblicowany dużymi kamieniami, przy czym w tej chwili lico takie uchwycono z pewnością tylko od strony południowej bruku. Uchwycona obecnie długość bruków wynosi odpowiednio: 20 m /bruk 1/, 23,5 m /bruk 2/ i 10,5 m /bruk 3/.

Poza tym odkryto 28 grobów oraz kilkanaście jam i innych obiektów o zdecydowanie nie użytkowym charakterze.

Groby kultury łużyckiej były wyłącznie popielnicowe, wyposażone w zróżnicowaną ilość naczyń /od 2 do 27/, przy czym kilka z nich zostało zniszczonych przez bruk 3. Wśród odkrytych zabytków na uwagę zasługują 2 żelazne liściowate groty oszczepu, nóż żelazny i 1 malowane naczynie.